

I U 390/2015-11

UPRavno sodišče
REPUBLIKE SLOVENIJE

REPUBLIKA SLOVENIJA		
INFORMACIJSKI POOBlašČENEC		
Prejeto:	12-05-2015	Slg. znak: 0323
V vrednost:	Vredn.:	Priloge:
Šifra zadeve: 0902-17/2014/16		

SODBA
V IMENU LJUDSTVA
IN
SKLEP

Upravno sodišče Republike Slovenije je v senatu, ki so ga sestavljali višji sodnici in sodnik Andrej Kmecl kot predsednik ter mag. Tatjana Steinman in Nataša Smrekar kot članici,

ob sodelovanju višje pravosodne svetovalke Suzane Korotaj kot zapisnikarice,

v upravnem sporu tožeče stranke: TELEKOM SLOVENIJE d. d., Cigaletova ulica 15, Ljubljana, ki jo zastopa Odvetniška družba Kavčič, Rogl in Bračun, o. p., d. o. o., Ljubljana, zoper toženo stranko: REPUBLIKA SLOVENIJA, ki jo zastopa Informacijski pooblaščenec, Zaloška cesta 59, Ljubljana,

zaradi dostopa do informacij javnega značaja,

o tožbi zoper odločbo Informacijskega pooblaščenca št. 0902-17/2014/13 z dne 30. 1. 2015,

na seji 23. aprila 2015

ODLOČILO:

- I. Tožba zoper 2. točko izreka odločbe Informacijskega pooblaščenca št. 090-17/2014/13 z dne 30. 1. 2015 se zavrže.
- II. V preostalem delu se tožbi ugodi tako, da se odločba Informacijskega pooblaščenca iz prejšnje točke odpravi v 1. in 3. točki izreka in se zadeva v tem

obsegu vrne istemu organu v ponovni postopek.

- III. Tožena stranka je dolžna tožeči stranki povrniti stroške tega postopka v znesku 285,59 EUR v roku 15 dni od vročitve te sodbe, od poteka tega roka dalje do plačila z zakonskimi zamudnimi obrestmi.

OBRAZLOŽITEV

1. Toženka je z izpodbijano odločbo delno ugodila pritožbi prosilke (Vesne Zadravec, novinarka RTV Slovenija), tožničin odgovor z dne 18. 7. 2014 delno odpravila in ji naložila, da prosilki v roku 31 dni od vročitve odločbe posreduje elektronske kopije v točkah od 1.1 do 1.4 navedenih dokumentov (1. točka izreka), pri čemer mora prekriti vse, razen tam navedenih rubrik. V preostalem delu, tj. v delih dokumentov, ki jih mora tožnica prekriti, je prosilkinu pritožbo zavrnila (2. točka) in odločila, da v tem postopku posebni stroški niso nastali (3. točka).
2. Iz obrazložitve je razvidno, da je prosilka zahtevala podatke o vseh sponzorstvih in donacijah v obliki blaga in storitev (na primer telefonov ali impulzov), ki so bili dani političnim strankam, novinarjem, medijskim hišam in javnim uslužbencem v letih 2012 do vključno 2014 in da je tožnica to zahtevo zavrnila z navedbo, da v navedenem obdobju ni imela sponzorstev ali donacij v obliki blaga ali storitev, ki bi bile dane navedenim subjektom. Informacijski pooblaščenec je ugotovil, da obrazci za interno naročilo za izdajo blaga kot darila zunanjim uporabnikom, obrazci za interno naročilo za izdajo mobilnih aparatov v testne namene, obrazci za sklepi o dodelitvi testnih priključkov), pogodbe o sklenitvi najemnega razmerja za uporabo blaga za test in natisnjeni zahtevki za naročilo za izdajo testne TK naprave, ki so bili potrjeni v elektronski obliki, po svojem učinku pomenijo sponzorske (test) ali donatorske (darilo) pravne posle ali imajo vsaj učinke, enake sponzorstvu oziroma donatorstvu. Ugotovil je tudi, da tožnica s temi dokumenti razpolaga in da nastali v obdobju, ko je bila tožnica pod prevladujočim vplivom oseb javnega prava. Glede na zahtevo prosilke pa je Informacijski pooblaščenec ugotavljal, kateri izmed teh dokumentov se nanašajo na politične stranke, novinarje, medijske hiše ali javne uslužbence. Glede na to, da gre za poslovne skrivnosti, je dostop do osnovnih podatkov o sklenjenih pravnih poslih dovolil na podlagi prvega odstavka 6.a člena ZDIJZ, ker gre po njegovem mnenju za absolutno javne podatke. Tožničino stališče, da zahtevani dokumenti ne pomenijo sponzorskih ali donatorskih pravnih poslov, oziroma da nimajo takih učinkov, naj bi bilo napačno.
3. Tožnica se z odločitvijo ne strinja in v tožbi navaja, da je točka 1.1 izreka nejasna glede šestih obrazcev internih naročil za izdajo mobilnih telefonov za testne

namene, zaradi česar naj tudi ne bi bil mogoč preizkus izpodbijane odločitve. Meni tudi, da ni zavezanka iz 4.a člena Zakona o dostopu do informacij javnega značaja (v nadaljevanju ZDIJZ), ker je Agencija za trg vrednostnih papirjev z odločbo z dne 25. 1. 2013 Republiki Sloveniji in še sedmim družbam, v katerih je Republika Slovenija imela ali ima prevladujoč vpliv, prepovedala uresničevati glasovalne pravice v družbi Telekom Slovenije d. d., torej tožnici. Poleg tega v času nastanka zahtevanih dokumentov, tj. pred 17. 4. 2014, ko je bil uveljavljen ZDIJZ-C, še ni bila zavezanka za posredovanje informacij javnega značaja. Obveznost razkritja zahtevanih informacij naj bi zato pomenila tudi kršitev 155. člena Ustave, ki prepoveduje povratno veljavo pravnih aktov. Meni, da je uveljavitev ZDIJZ-C ustavno nedopustno posegla v pridobljene pravice s tem, ko je spremenila ureditev varovanj poslovnih skrivnosti pri poslovnih subjektih pod prevladujočim vplivom oseb javnega prava.

4. Tožnica nasprotuje tudi stališču, da se zahtevani dokumenti nanašajo na sponzorske ali donatorske pravne posle oziroma pravne posle, s katerimi se dosega enak učinek. Pojasnjuje vsebino sponzorskega in donatorskega pogodbenega razmerja in navaja, da je praksa oblikovala vsebino teh pogodb. Stalna poslovna praksa tožnice naj bi bila razvidna tudi iz 20 donatorskih in 2 sponzorskih pogodb, ki jih je poslala Informacijskemu pooblaščenцу, pri čemer nobena izmed njih ni bila sklenjena s politično stranko, novinarjem ali javnim uslužbencem.
5. Pojasnjuje še, da v okviru svoje dejavnosti v skladu s Pravilnikom o dodeljevanju in uporabi testnih elektronskih komunikacijskih priključkov z dne 31. 3. 2014 v uporabo dodeljuje testne TK priključke in naprave ter omogoča uporabo testnih TK storitev, uporabnik pa o tem predloži pisno poročilo in vrne testni priključek, napravo ipd., ali pa se mu po poteku testnega obdobja naprava zaračuna po dejanski knjigovodski vrednosti. Meni, da to ne vsebuje bistvenih elementov sponzorstva ali donatorstva, saj ne zasleduje namena sponzorstva ali donatorstva. Stališče Informacijskega pooblaščenca, da je mogoče govoriti o učinkih sponzorstva in donatorstva, pa naj bi bilo splošno in neobrazloženo. Ker ne gre za sponzorske ali donatorske pravne posle, naj bi bil napačno uporabljen tudi prvi odstavek 6. člena ZDIJZ. Tožnica navaja, da bi razkritje zahtevane dokumentacije škodovalo njenemu konkurenčnemu položaju ter njej in zunanjim uporabnikom povzročilo občutno škodo (tretji odstavek 6.a člena ZDIJZ).
6. Sodišču predlaga, naj odloči v sporu polne jurisdikcije, izpodbijano odločbo odpravi in prosilnikino pritožbo ter njeno zahtevo z dne 10. 7. 2014 zavrne, podrejeno pa, naj izpodbijano odločbo odpravi in zadevo vrne Informacijskemu pooblaščenцу v novo odločanje. V vsakem primeru naj toženki naloži povrnitev priglašanih stroškov z zakonskimi zamudnimi obrestmi v primeru zamude.
7. Toženka v odgovoru na tožbo nasprotuje ugovoru o nedoločnosti in nejasnosti

izreka. Zavrača tudi tožbeno stališče, da tožnica ni zavezanka po ZDIJZ in da dokumenti, ki jih mora razkriti, ne predstavljajo sponzorskih ali donatorskih pravnih poslov ali vsaj pravnih poslov z enakim učinkom. Dodatno poudarja, da namen reklamiranja in promocije v javnosti ni bistven element sponzorstva, temveč da je to vzajemna korist in se sklicuje na tožničine navedbe v dopisu z dne 7. 8. 2014 o tem, zakaj dodeljuje testne priključke, naprave in storitve. Že samo dejstvo, da jih za testiranje, prikazovanje ali promocijo usmerjeno dodeljuje novinarjem in medijskim hišam, naj bi kazalo, da njen namen presega zgolj njene „interne potrebe“. Navaja še, da za sponzorske in donatorske pogodbe ni predpisana obličnost in da je tožnica oba pravilnika, ki ju navaja v tožbi, sprejela po nastanku zahtevanih dokumentov. Zavrača tudi tožbeno sklicevanje na tretji odstavek 6. člena ZDIJZ. Pojasnjuje, da se do nastanka poslovne škode ni opredeljevala, ker se zahtevani dokumenti nanašajo na sponzorske oziroma donatorske pravne posle oziroma na druge pravne posle, s katerimi se dosega enak učinek, navedena določba ZDIJZ pa za razkritje podatkov o takih pravnih poslih določa izjemo. Sodišču predlaga, naj o stroških odloči na podlagi 25. člena Zakona o upravnem sporu (v nadaljevanju ZUS-1) oziroma Pravilnika o povrnitvi stroškov tožniku v upravnem sporu (v nadaljevanju Pravilnik) in tožbo zavrne.

8. Prizadeta stranka na tožbo ni odgovorila.

9. Tožba je delno utemeljena.

K I. točki izreka

10. Tožba v tem delu ni dovoljena.

11. V skladu s prvim odstavkom 2. člena ZUS-1 sodišče v upravnem sporu odloča o zakonitosti dokončnih upravnih aktov, s katerim se posega v tožnikov pravni položaj. Zoper odločbo pooblaščenca je mogoče začeti upravni spor skladno z zakonom (31. člen ZDIJZ). Vsak, ki zahteva sodno varstvo svojih pravic in pravnih interesov s tožbo v upravnem sporu, mora za to izkazati pravni interes. Ta se kaže v tem, da bi morebitna ugoditev tožbi pomenila zanj izboljšanje pravnega položaja, ki ga brez vložene tožbe ne bi mogel doseči. Pravni interes mora obstajati ves čas postopka, na njegov obstoj pa je sodišče dolžno paziti po uradni dolžnosti.

12. Tožnica izpodbija celotno odločbo informacijskega pooblaščenca, torej tudi 2. točko izreka, v kateri je bila zavrnjena prosilikina pritožba zoper njen odgovor. To pomeni, da je vložila izpodbojno tožbo zoper del odločbe, s katerim ni bilo

poseženo v njen pravni položaj (kaj takega ne izhaja niti iz tožbe), saj ji v tem delu ni bila naložena nobena obveznost v zvezi z dostopom do informacije javnega značaja. Za informacije, ki jih ni dolžna dati, pa je nepomembno, na kakšne pravne posle se nanašajo.

13. Ker tožnica za izpodbijanje zavrnilnega dela odločbe nima pravnega interesa, saj si z njegovo odpravo ne more izboljšati pravnega položaja, je sodišče tožbo v tem delu zavrglo (6. točka prvega odstavka 36. člena ZUS-1).

K II. točki izreka

Glede opredelitve zavezanca po ZDIJZ

14. Člen 1.a, ki je bil uveljavljen z ZDIJZ-C, določa kot zavezanca po tem zakonu tudi gospodarske družbe in druge pravne osebe zasebnega prava, ki so pod neposrednim ali posrednim prevladujočim vplivom, posamično ali skupaj, Republike Slovenije, samoupravnih lokalnih skupnosti in drugih oseb javnega prava (poslovnih subjektov pod prevladujočim vplivom oseb javnega prava). Prva alineja drugega odstavka tega člena pa določa, da je prevladujoč vpliv zagotovljen, kadar navedene osebe javnega prava, posamično ali skupaj v gospodarski družbi, neposredno ali posredno prek druge gospodarske družbe ali druge pravne osebe zasebnega prava, lahko izvajajo prevladujoč vpliv na podlagi večinskega deleža vpisanega kapitala ali imajo pravico nadzora večine ali lahko imenujejo več kot polovico članov poslovodnega ali nadzornega organa.
15. Iz obrazložitve predloga ZDIJZ-C je razvidno, da je imel zakonodajalec namen kot zavezanca po ZDIJZ poleg organov, ki izvajajo javnopravne naloge, določiti tudi gospodarske družbe, ki upravljajo z javnimi sredstvi oziroma s finančnimi sredstvi v lasti države, samoupravnih lokalnih skupnosti in drugih oseb javnega prava. Ker take družbe poslujejo z javnimi sredstvi, je po mnenju predlagatelja zakona odgovornost poslovanja do javnosti večja. Bistven vidik pravice dostopa do informacije javnega značaja pa je omogočanje nadzora javnosti nad delovanjem zavezancev po ZDIJZ. Iz obrazložitve predloga omenjene novele ZDIJZ je razvidno tudi, da so novi zavezanci po ZDIJZ opredeljeni enako kot zavezanci po Zakonu o preglednosti finančnih odnosov in ločenem evidentiranju različnih dejavnosti (ZPFOLERD-1), s katerim je bila v slovenski pravni red prenesena Direktiva Komisije 2006/111/ES z dne 16. novembra 2006 o preglednosti finančnih odnosov med državami članicami in javnimi podjetji ter o finančni preglednosti znotraj določenih podjetij. Navedena direktiva v (b) točki 2. člena določa, da so „javna podjetja“ vsa podjetja, nad katerimi lahko javne oblasti neposredno ali posredno izvajajo prevladujoč vpliv zaradi svojega lastništva, svojega finančnega sodelovanja ali predpisov, ki jih urejajo. Prevladujoč vpliv

javnih oblasti pa se predpostavlja, kadar imajo v zvezi s podjetjem neposredno ali posredno (i) večinski delež vpisanega delniškega kapitala, ali (ii) nadzorujejo večino glasov, pripisanih delnicam, ki jih izdajo podjetja, ali (iii) lahko imenujejo več kot polovico članov upravnega, vodstvenega ali nadzornega organa podjetja.

16. Glede na namen določitve novih zavezancev po ZDIJZ, razviden iz obrazložitve predloga ZDIJZ-C, za razlago 1.a člena tega zakona torej ni bistveno, ali osebe javnega prava dejansko izvajajo prevladujoč vpliv, temveč, kot pravilno navaja upravni organ, da bi ga glede na večinski delež lahko izvajale. Razlogi, zakaj tega vpliva ne izvajajo, pa so lahko različni, eden izmed njih je lahko tudi odločba, izdana na podlagi Zakona o prevzemih. Da bi taka odločba sama po sebi izpodbila domnevo o prevladujočem vplivu oseb javnega prava, ki imajo v gospodarski družbi večinski delež, zakon ne določa. Takega učinka ji tudi po presoji sodišča ni mogoče pripisati, nenazadnje tudi zato, ker je ponovna pridobitev glasovalnih pravic glede na določbe Zakona o prevzemih in glede na izrek odločbe Agencije za trg vrednostnih papirjev, na katero se tožnica sklicuje, odvisna od ravnanja subjektov, na katere je naslovljena omenjena sankcija.
17. Glede na to, da med strankama ni sporno, da ima Republika Slovenija v tožnici (neposredno in posredno) večinski delež vpisanega kapitala, je tudi po presoji sodišča pravilno stališče upravnega organa, da je tožnica zavezanka po ZDIJZ-C. Na drugačno stališče ne more vplivati dejstvo, da je Agencija za trg vrednostnih papirjev z odločbo z dne 25. 1. 2013 Republikli Sloveniji in še sedmim družbam, v katerih ima ali je imela Republika Slovenija prevladujoč vpliv, prepovedala uresničevati glasovalne pravice v tožnici dokler ne dajo prevzemne ponudbe za tožničine delnice ali dokler ne odtujijo delnic TLSG, tako da ne bodo dosegale prevzemnega praga.
18. Po presoji sodišča je torej tožnica zavezanka po ZDIJZ.

Glede opredelitve sponzorskih in donatorskih pogodb oziroma pogodb, s katerimi se dosega enak učinek

19. Med strankami ni sporno, da prosilka ni zahtevala posredovanja podatkov o vseh sponzorstvih in donacijah temveč le o sponzorstvih in donacijah političnim strankam, novinarjem, medijskim hišam in javnim uslužbencem. Teh po tožničnih trditvah ni bilo, po stališču upravnega organa pa se obrazci internih naročil, sklepov o dodelitvi testnih priključkov in najemnih pogodb nanašajo na podatke o takih pravnih poslih iz 4.a člena ZDIJZ, saj naj bi tožnica napačno odgovorila na pravno vprašanje, kaj so sponzorski oziroma donatorski pravni posli in kakšne učinke imajo.
20. Po presoji sodišča upravni organ navedenega sklepanja, da obrazci za interno

naročilo za izdajo mobilnih aparatov v testne namene (točka 1.1 izreka), obrazca za interno naročilo za izdajo blaga kot darilo zunanjim uporabnikom (točka 1.2), sklepi o dodelitvi testnih priključkov (1.3) in zahtevki – naročila za izdajo testne TK naprave (točka 1.4) pomenijo sponzorske ali donatorske pravne posle ali da imajo vsaj učinek teh pravnih poslov, ni obrazložil tako, da bi sodišče to stališče, ki je med strankama sporno, preizkusilo.

21. Sporno stališče, da obravnavani dokumenti po svojem učinku pomenijo sponzorske (test) ali donatorske (darilo) pravne posle ali imajo vsaj učinke, enake sponzorstvu ali donatorstvu, organ opira na „vse zgornje navedbe“ in na tožnično navedbo, da na podlagi dokumentacije, ki jo je poslala organu, zunanjim uporabnikom dodeljuje naprave in storitve zato, da jih testirajo, promovirajo in prikazujejo, vse z namenom pridobiti njihov odziv, pri čemer jim naprave in storitve zagotavlja brez finančne kompenzacije z njihove strani.
22. Iz take obrazložitve izhaja, da je organ štel, da so vsi dokumenti, ki se nanašajo na testiranje oziroma oddajo v brezplačno uporabo za namene testiranja, sponzorski pravni posli, dokumenti, ki se nanašajo na darila, pa donatorski pravni posli oziroma pravni posli, ki imajo enake učinke kot sponzorski ali donatorski pravni posli. Zgolj tožničin namen dodeljevanja naprav za testiranje ali kot darilo, pa po presoji sodišča še ne pomeni, da gre za sponzorske ali donatorske pravne posle oz. za pravne posle, ki imajo tak učinek.
23. Organ sicer navaja pravne opredelitve sponzorskih pogodb, vendar ugotavlja, da opredelitve sponzorskih pogodb po Zakonu o medijih (v nadaljevanju ZMed), Zakonu o avdiovizualnih medijskih storitvah (v nadaljevanju ZAvMS) in Zakonu o omejevanju uporabe tobačnih izdelkov (v nadaljevanju ZOUTI) „ne zadostijo potrebam ZDIJZ“. Tega stališča pa ne pojasni oziroma ne pojasni, kakšne naj bile „potrebe ZDIJZ“. Navaja le, da se citirane zakonske opredelitve nanašajo le na sponzoriranje preko medijev in na tobačne izdelke, ne pojasni pa, zakaj sploh meni, da so po ZDIJZ sponzorske in donatorske pogodbe opredeljene širše od opredelitev po navedenih zakonih.
24. Tudi stališča teorije o razlagi sponzorstva, o oblikah protistoritev sponzoriranca in o ciljih sponzorstva, ki jih povzema v nadaljevanju obrazložitve, ne dajo odgovora na vprašanje, kakšna je vsebina sponzorskih pogodb po ZDIJZ. Po teoriji, na katero se sklicuje upravni organ, so testiranja sicer ena izmed oblik protistoritev sponzoriranca, vendar oblika storitve še ne opredeljuje pravne narave pravnega posla. Enako velja za namen, ki ga želi tožnica doseči s testiranjem. Namen promocije in neodplačnost testiranja namreč glede na določbe ZMed, ZAvMS in ZOUTI ne zadoščata za utemeljitev, da gre za sponzorski pravni posel oz. za pravni posel, ki ima enake učinke. Upravni organ v obrazložitvi sam navaja, da je po ZMed sponzoriranje oblika prispevanja k financiranju programskih vsebin z

namenom promocije, ne ugotavlja pa, da bi pri poslih, na katere se nanašajo zahtevani dokumenti, šlo za financiranje programskih vsebin. Prav tako ne ugotavlja, da bi šlo za posle, s katerimi bi tožnica prispevala k financiranju avdiovizualnih medijskih storitev (kar je eden izmed elementov opredelitve sponzorstva po ZavMS), ali da bi šlo za promocijo tobačnih izdelkov, kar je predmet sponzorstva po ZOUTI.

25. Upravni organ tudi elementov, ki naj bi bili pravno odločilni za drugačno opredelitev takega pravnega posla, ni opredelil. Dejstvo, da je tožnica v preteklosti (upravni organ se sklicuje na članek I. Sila: Povzetek strategije sponzorstev in donatorstev Telekoma Slovenije 2006, objavljen v Planet GV leta 2007) sama kot podlago sponzorskih in donatorskih dogovorov predvidela „zagotovitev telekomunikacijskih povezav in storitev in omogočanje brezplačne telefonske številke“ pa samo po sebi ne more biti pravno odločilno. Stališče omenjenega članka se namreč ne nanaša na posle, na katere se nanašajo zahtevani dokumenti, upravni organ pa ne pojasni, zakaj naj bi bili dogovori, ki so predmet navedenega članka, v bistvenem enaki ravnanju tožnice in oseb, na katere se nanašajo obravnavani obrazci, sklepi, najemne pogodbe in zahtevki.
26. Podobno pomanjkljiva je tudi obrazložitev glede donatorskih pravnih poslov. Kljub temu, da organ ugotavlja, da slovenski pravni red z davčnega vidika ureja donatorske pogodbe in jih loči od daril, ki so npr. stroški reprezentance, iz obrazložitve ni razvidno, zakaj naj bi vsa tožničina darila zunanjim uporabnikom pomenila donatorske pravne posle. Po Zakonu o javnih financah pa je donacija opredeljena kot prihodek proračuna oseb, na katere se ta zakon nanaša (1. člen).
27. Z vidika ZDIJZ-C res ni pomembno razlikovanje med sponzorskimi in donatorskimi pogodbami, saj zakon javnost osnovnih podatkov določa za obe vrsti pravnih poslov. Iz istega razloga niti ni pomembno, ali gre za take posle ali le za posle, ki imajo enake učinke kot sponzorski in donatorski pravni posli. Po prej navedenem pa izpodbijana odločba, kljub povzemanju pravne ureditve in stališč teorije o sponzorskih in donatorskih pogodbah, ne vsebuje obrazložitve o opredelitvi tovrstnih poslov po ZDIJZ. Odsotnosti opredelitve kriterijev, ki so pravno odločilni za presojo, ali nek pravni posel ima učinke sponzorstva oziroma donatorstva, onemogoča tudi preizkus, ali je upravni organ sploh ugotavljal pravno odločilna dejstva.
28. Sodišče zato zaradi odsotnosti razlogov ne more preizkusiti tožbenega očitka, da se obravnavani dokumenti ne nanašajo na sponzorske ali donatorske pogodbe, oziroma pravne posle, s katerimi se dosega enak učinek. Navedeno pomeni bistveno kršitev pravil upravnega postopka iz 7. točke drugega odstavka 237. člena Zakona o splošnem upravnem postopku (ZUP).

29. Toženka sicer v odgovoru na tožbo dodatno navaja, kateri naj bi bili bistveni elementi sponzorstva in kot odločilno okoliščino dodatno navaja, da je šlo za usmerjeno dodeljevanje priključkov in naprav novinarjem in medijskim hišam, vendar je v obravnavanem primeru predmet spora zgolj zakonitost izpodbijane odločbe, pomanjkljivosti njene obrazložitve pa ni mogoče popravljati z navedbami v odgovoru na tožbo.
30. Glede na navedeno je sodišče tožbi v preostalem delu ugodilo tako, da je izpodbijano odločbo v tem delu zaradi ugotovljene bistvene kršitve pravil upravnega postopka odpravilo (3. točka prvega odstavka 64. člena Zakona o upravnem sporu, ZUS-1) in zadevo vrnilo Informacijskemu pooblaščenцу v ponovni postopek (tretji odstavek istega člena). Do ostalih tožbenih navedb se zato ni opredelilo.
31. Sodišče v tej zadevi ni odločalo v sporu polne jurisdikcije, ker za to niso izpolnjeni pogoji iz prvega odstavka 65. člena ZUS-1. Podatki postopka namreč tega ne omogočajo. Poleg tega tožeča stranka težko popravljivo škode, ki bi tožnici nastala z novim postopkom pri pristojnem organu, niti ne zatrjuje.
32. V zvezi s tožničnim mnenjem, da bi bila vrnitev zadeve upravnemu organu v ponovni postopek neekonomična in nepotrebna, pa sodišče dodaja še, da po 2. členu ZUS-1 odloča v upravnem sporu o zakonitosti dokončnih upravnih aktov, s katerimi se posega v pravni položaj tožnika. Upravni spor torej pomeni sodni nadzor nad akti navedenih organov, ne pa prevzemanja njihovih funkcij. Sodno odločanje o pravici lahko nadomesti upravno odločanje le v primerih, ko bi drugačen način odločanja pomenil nedopusten poseg v pravico do sodnega varstva.

K III. točki izreka

33. Če sodišče tožbi ugodi in odpravi izpodbijani upravni akt, je tožnik v skladu s tretjim odstavkom 25. člena ZUS-1 glede na opravljena procesna dejanja in način obravnavanja zadeve upravičen do povračila stroškov postopka v pavšalnem znesku v skladu s Pravilnikom o povrnitvi stroškov tožniku v upravnem sporu (v nadaljevanju Pravilnik).
34. Po drugem odstavku 3. člena Pravilnika, ki ureja višino povračila stroškov postopka v primeru, kadar je zadeva rešena na seji in stranko v postopku zastopa odvetnik, bi bil tožnik v obravnavanem primeru upravičen do povračila 285 EUR. Ker pa je v tožbi priglasil nagrado za postopek v znesku 229,50 EUR in pavšalni znesek za plačilo materialnih stroškov (2 %) torej skupaj 234,09 EUR in 22 %

DDV, mu je sodišče priznalo stroške v navedenem znesku v skupni višini 285,59 EUR, saj bi v nasprotnem odločilo preko zahtevka. Plačana sodna taksa za postopek v višini 148 EUR bo vrnjena po uradni dolžnosti (37. člen in opomba 6.1/c taksne tarife Zakona o sodnih taksah, ZST-1).

35. Zakonske zamudne obresti od stroškov postopka tečejo od poteka roka za njihovo prostovoljno plačilo (prvi odstavek 299. člena Obligacijskega zakonika, OZ).

PRAVNI POUK:

Zoper to sodbo (II. točka izreka) ni dovoljena pritožba (prvi odstavek 73. člena ZUS-1).

Zoper ta sklep (I. točka izreka) je dovoljena pritožba **v roku 15 dni** od vročitve pisnega odpravka sklepa. Pritožba se vloži priporočeno po pošti ali neposredno pri tem sodišču v zadostnem številu izvodov za sodišče in stranke.

Pritožba mora obsegati navedbo sklepa zoper katerega se vlaga, izjavo, da se sklep izpodbija v celoti ali v določenem delu, pritožbene razloge in podpis pritožnika (335. člen ZPP v zvezi s prvim odstavkom 22. člena ZUS-1).

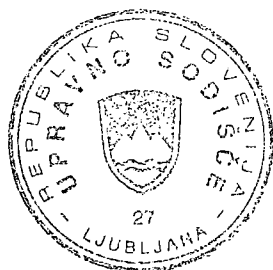
Če je pritožba nerazumljiva ali ne vsebuje vsega, kar je treba, da bi se lahko obravnavala, jo sodišče zavrže, ne da bi pozivalo vložnika, naj jo popravi ali dopolni (336. člen ZPP v zvezi s prvim odstavkom 22. člena ZUS-1).

Pritožbo se lahko vloži le po osebi, ki je opravila pravniški državni izpit (drugi odstavek 22. člena ZUS-1); sicer sodišče pritožbo kot nedovoljeno zavrže (smiselno drugi odstavek 89. člena ZPP v zvezi s prvim odstavkom 22. člena ZUS-1).

Če ob vložitvi pritožbe pooblaščenec stranke, ki je odvetnik, ne predloži pooblastila, mu sodišče ne dovoli, da bi začasno opravljal dejanja v postopku, ampak pritožbo zavrže (peti odstavek 98. člena ZPP v zvezi s prvim odstavkom 22. člena ZUS-1).

Ob vložitvi pritožbe mora biti plačana sodna taksa. Če sodna taksa ni plačana niti v roku, ki ga določi sodišče v nalogu za njeno plačilo in tudi niso podani pogoji za oprostitev, odlog ali obročno plačilo sodnih taks, se šteje, da je pritožba umaknjena (tretji odstavek 105. a člena ZPP v zvezi s prvim odstavkom 22. člena ZUS-1).

Ljubljana, 23. april 2015

Predsednik senata:
Andrej Kmedl, l.r.

Ta prepis je soglasen z izvirnikom
Podpis pristojne sodne osebe: